

VELDIG TILSLUTNING til helgens Oxfordmøter.

Skiens kirke blev for liten, og Metodistkirken måtte tas i bruk ved siden.

Møter hos private og på Latinskolen. Iftermiddag møte for mødre.

Oxfordteam'et fortsatte lørdag og igår sine møter i Skien, begge dager under veldig tilslutning. Lørdag middag var flere av deltagerne oppe på Latinskolen og holdt et møte med skoleungdommen, og om eftermiddagen var der arrangert en rekke møter rundt i privathjem.

Oxfordmøtet i Skiens kirke var fastsatt til kl. 8 lørdag aften, men allerede lang tid i forveien begynte kirken å fylles, og da tiden var inne, fantes der ikke en eneste ledig plass, praktisk talt. Vi har aldri sett Skiens kirke så stappende full. Antallet var anslått til omkring 2500, mens det det største antall hittil visstnok har vært 2300. Da der var en hel del som ikke kunde få plass, blev også Metodistkirken stillet til disposisjon, og også denne var overfylt på kort tid. Eftersom talerne blev ferdige i Skiens kirke, gikk de så ned til Metodistkirken og fortsatte der. Møtet blev der ledet av advokat Borchgrevink. Oslo.

I Skiens kirke blev møtet ledet av sogneprest Seip som hadde fått i oppdrag å ønske hele dette hav av mennesker, og da særlig de fremmede gjester velkommen til Skiens kirke. Det er to ting jeg gjerne vil ha sagt, uttalte sognepresten: Det er:

Jesus Kristus er igår og idag den samme.

Han står der gjennom slektene og århundredene, og det er alltid det samme vi finner hos ham, den kjærlighet som drev ham i døden for vår skyld.

Følg mig, sier Jesus. Her vil jeg tilføie et personlig vidnesbyrd. Det var ikke slik med mig som med mange, at jeg først kom til Gud og så til Jesus, men omvendt, det viser også hvor mange veier et menneske kan få sin sjel frelst på. Det annet jeg vil si er dette: Kom

Jesus Kristus ihu! For vel står han der gjennom alle slekter, men så ofte blir der støv over hans billede for oss. Så skjer der noget og vi kommer ham ihu.

Med disse ord ønsker jeg gjester og tilhørere velkommen til Skiens menighets gudshus.»

Sognepresten gav så ordet til gruppens norske leder, redaktør Fredrik Ramm, som uttalte:

— I 20 år har jeg arbeidet i norsk presse og har etter evne forsøkt å tjene mitt land. Men jeg forstod ikke hvorfor jeg ikke så spor etter mitt arbeide. Oxfordgruppen førte mig frem til forståelse, den stillet mig ansikt til ansikt med det vi kaller synd. Jeg forstod, at når jeg forlangte ærlighet av andre, måtte jeg være ærlig selv, ren i min tanke, uselvvisk i mitt hjem og min omgang, hvis jeg skulde håpe på mer ærlighet hos mine medmennesker. Det gikk ikke an jeg skrev artikler om kjærlighet; men hadde hat i mitt hjerte. Jeg måtte gi mitt liv til Gud og bøie mig for ham i stort og smått.

Jeg har lagt mitt arbeide op og på denne måten forsøkt å bidra til landets fremgang. Jeg tror Oxfordbevegelsen er en åndelig vekkelse og inngangen til en åndelig revolusjon.

De øvrige team'ets medlemmer avla derefter vidnesbyrd.

Disponent Haanes, Oslo, fortalte enkelt og liketil hvordan han første gang 16 år gammel blev grepet av religionen, som han syntes var nokså følelsesbetonet. Viljen var heller ikke så sterk, men Gud hadde vært trofast og møtt ham påny. Men det var først gjennom etpar av Oxfordbevegelsens bøker han var kommet til klarhet over hvad der manglet i hans liv.

Sverre Leinum som arbeider ved en fabrikk i Oslo, fortalte at før han gav sitt liv til Gud hadde han et strev med å løse de sociale problemer, spesielt med henblikk på krigen. Gjennom Oxfordbevegelsen skjønnte han at han måtte begynne med sig selv, og det var først da han fikk se sine egne synder. Nu hadde han funnet forståelse med de mennesker han før ikke hadde kunnet arbeide sammen med, han hadde funnet den eneste utvei ut av

kaos. Næste taler var

Cand. jur. M. Larsen, Fedrelandslaget, som fortalte at da han første gang traff Oxfordbevegelsen var han en temmelig selvbevisst akademiker — og optatt med store problemer som han mente å kunne løse ved tenkning og idealer. Han hadde vært «taktfull» nok til å holde sitt private liv utenfor, det angikk ikke andre. Han var så, rent tilfeldig, kommet til å reise til houseparty på Geilo sammen med en Osloadvokat, og begge hadde lovet hinannen ikke å la sig dupere av det de der fikk høre. Resultatet var at begge hadde gitt sitt liv til Gud, og ingen av dem hadde angret. Det var et rikt og spennende liv de nu levet, som kom til å få innflydelse på familie og omgangskrets.

Redaktør Ramm benyttet anledningen, før næste taler, til å nevne at Oxfordbevegelsens vekkelse var kalt mirakler, men det passet ikke, mente han. Den gang folk gav sig til Gud da Hans Nielsen Hauge reiste en vekkelse, var det akkurat som nu. Oxfordbevegelsen var ikke noget nytt, den virker på samme måte idag som for 1900 år siden.

van der Wycke, Holland, var næste taler, med o.r.sakfører Prytz - Oslo - som tolk. Både min hustru og jeg er Oxfordtilhengere uttalte

han, og Gud viser oss hver dag hvad vi skal gjøre. En dag vilde han jeg skulde bekjenne mine sorreste tanker og synder. Jeg gjorde det, og blev kvitt dem.

Fru van der Wyck e, hadde hørt om Oxfordbevegelsen for 10 år siden, men hadde ikke trodd noget på den. Nu hadde hun lært at når man overgir sig til Gud får man kraft av ham, og når Guds vilje blir den enerådende, møter man frykten. Livet blir som et eventyr, man finner et mål utenfor sig selv, nemlig å bygge op Guds rike.

Cand. teol Haslund: Min frykt var nettop den at jeg var redd folk skulde vite jeg ikke var bedre enn andre. Selve teologien hadde ikke den interesse den burde ha for mig og livet ikke det innhold det skulde. Jeg kom til å reise til Høsbjør og forsvarte mig i det lengste. Så blev jeg stillet overfor et menneske som sa: Har du sett dig selv? Da måtte jeg dukke og innrømme at jeg hadde ikke vært bedre enn de andre. Man sier at: «kjærlighet gjør blind, men din nabo ser». Er dere kristne mennesker, sitt da ikke bare å si at jeg er glad jeg er frelst. Gå til Gud og la oss alle være med å skape et nytt samfund.»

Der blev nu tatt en kort pause, hvor forsamlingen reiste sig og sang «Deilig er jorden.»

Miss Jones, U. S. A., avla deretter et kort men kraftig vidnesbyrd, hvor hun mente at den kristne revolusjon for alvor var kommet til Norge, den var «en ild ingen kan slukke». Bjergprekenen skulde komme i steden for all annen psykologi, og det er ingen som ikke har ansvar for om revolusjonen skal lykkes.

Stud. teol. Conrad Svendsen: Da jeg traff Oxfordbevegelsen, traff jeg mennesker som hadde seier i sitt liv, det hadde ikke jeg. De hadde en glede i sitt indre som jeg måtte jage efter. Der var ingen blåmandagsstemning hos dem, det største hos dem var at de hadde en plan å gå efter, som gikk ut på å forvandle verden.

En ung Oslodame og lærerskoleelev, frøken Koren, fortalte friskt og greit, at før hun traff Oxfordgruppen trodde hun religionen bare var for gamle og syke, den var en illusjon som ungdommen ikke behøvde. — Nu taler Gud til mig hver dag, sa hun. Vanskelighetene ophører ikke, men når de kommer, legger jeg dem frem for Gud og nu ser jeg det er det beste jeg kunde gjøre. Hadde nogen sagt mig for kort tid siden at jeg idag skulde stått og talt i Skiens kirke, vilde jeg sagt mannen var gal. Jeg skulde nok klare mig. Jeg hadde slett ingen synder og var svært bra, sam-

II

han aldri hadde tenkt sig muligheten av, og fra å være en bibeskjeftigelse, blev religionen en hovedsak. Hvad taleren nu helst ønsket, var å se den komme inn i de norske skoler. En ung forretningsmann fra Oslo,

hr. Mustad, hadde overgitt sitt liv til Gud efter en forferdelig sjelkamp. Han hadde fått seir over bitterhet og hat, var blitt et harmonisk lykkelig menneske. Taleren visste ikke at der fantes en personlig religion og at den kunde forenes med livsglede.

Ingeniør Moltke Hansen er tidligere elev av Skiensfjordens mek. Fagskole og således ikke helt ukjent på disse kanter. Som tekniker hadde han ofte vært på streiftog til Skien.

— Ingeniører er jo nogen av de mest hårdkokte mennesker som finnes, mente han, og når man da var både ingeniør og forretningsmann måtte det være svært. Taleren hadde vært med på Høsbjør, og fortalte levende og interessant om sin «fullstendige rengjøring», og fremholdt betydningen av at alle mennesker snakket ut med hverandre. Man skulde gripe vanskelighetene i begynnelsen, for da blev de «kvittet ut». Han trodde kanskje herrer hadde særlig vanskelig for å forstå og slutte sig til en religiøs bevegelse. Oxfordgruppen sier: Ta en bestemmelse, så kommer hjelpen ovenfra.

Mr. Loudon Hamilton, lederen for de utenlandske deltagere fremholdt til slutt religionens veldige betydning internasjonalt. Som et ledd i arbeidet kunne Norge på denne måte spille en stor rolle i den politiske situasjon. Taleren nevnte også den velsignelse der

hadde fulgt med bevegelsen. Team'et hadde for etpar dager siden fått avverget en streik i en liten kystby her i distriktet, og i Oslo hadde den gjenoprettet fred og forlik ved en større fabrikk.

Møtet blev avsluttet ved at forsamlingen fremsa «Fader vår».

Igår blev der ikke holdt nogen offentlige møter, men Oxforddeltagerne var til stede ved formiddagsgudstjenesten i Skiens kirke, Gjemsø kapell, og i Gjerpen kirke. Igår eftermiddag blev der holdt en rekke private møter.